



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **HARINO, s.r.o.**, IČO 03814408
sídlem U Jankovky 2/190, 153 00 Praha 5
zastoupený advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**
sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2017, č. j. 1910/DS/17-3

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 29. 9. 2017, č. j. 1910/DS/17-3, a rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary ze dne 16. 3. 2017, č. j. 3468/OD-P/17, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Boučka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou datovanou a došlou soudu dne 15. 3. 2018 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2017, č. j. 1910/DS/17-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo dle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 16. 3. 2017, č. j. 3468/OD-P/17 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Citroën, registrační značky (dále jen „*vozidlo*“ či „*předmětné vozidlo*“), nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, kdy dne 26. 8. 2016, v době nejméně od 15:40 do 15:55 hodin, na pozemní komunikaci v obci Karlovy Vary, v ulici Dr. Davida Bechera, neznámý řidič předmětného vozidla stál za dopravní značkou IP 13c „*Parkoviště s parkovacím automatem*“ s dodatkovou tabulkou s textem „*7.00 – 18.00 hod.*“, bez platného parkovacího lístku, čímž porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za tento správní delikt byla žalobci podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě stručně shrnul předchozí řízení. K otázce včasnosti podání žaloby žalobce uvedl, že proti napadenému rozhodnutí podal dne 12. 12. 2017 žalobu k Okresnímu soudu v Karlových Varech. Usnesením Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 29. 1. 2018, č. j. 12 C 3/2018–21, bylo řízení o žalobě podle § 104b odst. 1 o. s. ř. zastaveno a žalobce byl poučen o možnosti ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví s tím, že v takovém případě platí, že žaloba byla podána (již) dnem, kdy došla soudu rozhodujícím v občanském soudním řízení (§ 72 odst. 3 o. s. ř.). Toto usnesení nabylo právní moci dne 15. 2. 2018.
3. Žalobce zopakoval skutkový děj kolem řešeného správního deliktu. Dne 26. 8. 2016 od 15:45 do 16:00 hodin parkovala slečna N.L., nar. ..., bytem ..., číslo ŘP: ... s předmětným vozidlem, jehož provozovatelem je žalobce, v Karlových Varech na ulici Dr. Davida Bechera, a to aniž by byl zaplacen poplatek za parkování. Došlo k tomu podle jejího vysvětlení proto, že zaplatila poplatek odesláním SMS zprávy, která se ale vinou chyby při spojení neodeslala. Když k vozidlu přijela hlídka Městské policie Karlovy Vary, aby vozidlu nasadila technický prostředek zabránění odjezdu vozidla, přišla slečna L. k vozidlu a hlídce městské policie sdělila, že s vozidlem zde parkuje ona, že k úhradě parkovacího poplatku odeslala ze svého telefonu SMS, která se ale neodeslala (a kterou strážnici městské policie na místě ukázala). Na vyzvání městské policie prokázala svou totožnost a byl s ní na místě sepsán formulář oznámení o přestupku, ve kterém se vlastnoručně vyjádřila tak, že přestupku si je vědoma, ale nesouhlasí s výší pokuty 400,- Kč a proto žádá o postoupení věci k vyřízení správnímu orgánu. Tomu byl přítomen pan J.J. prokurista žalobce. Tento skutkový děj vyplývá jak z oznámení Městské policie Karlovy Vary o dopravním přestupku ze dne 26. 8. 2016, tak z formuláře „*oznámení o dopravním přestupku*“ ze dne 26. 8. 2016. Žalobce k prokázání skutkového děje navrhl výslech svědků – slečny L., J.J. a strážnice městské policie Karlovy Vary paní G. Správní orgán výslechy neprovedl.

V každém případě byla správnímu orgánu známa totožnost pachatele přestupku (osoby podezřelé z přestupku), a proto mohl a měl tento přestupek projednat se slečnou L. Správní orgán se slečnou L. vůbec nejednal, ani jí nepředvolal k podání vysvětlení, nezahájil proti ní řízení o přestupku a nakonec (zcela nesprávně a nezákonně) věc podezření z přestupku usnesením ze dne 29. 11. 2016 odložil. Nezáleželo na volné úvaze správního orgánu, zda se slečnou L. bude dále jednat a zda proti ní případně zahájí řízení o přestupku nebo věc odloží.

4. Namísto toho prvoinstanční orgán zaslal žalobci výzvu provozovateli motorového vozidla, aby sdělil totožnost údajně neznámého pachatele přestupku, ač jeho totožnost velmi dobře znal, a poté, kdy žalobce na tuto výzvu nereagoval, neboť věděl, že správní orgán z oznámení městské policie ví, kdo je pachatelem přestupku, proti žalobci zahájil řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, aniž pro to byly splněny podmínky § 125f odst. 2 písm. a), b) a c) tohoto zákona. Podle § 125f odst. 4 písm. a) a b) tohoto zákona obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, **pouze pokud** učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, **protože** nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, **nebo** řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
5. Dále žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve kterém soud zdůraznil subsidiaritu deliktu provozovatele vozidla vůči deliktu řidiče vozidla. Primárně za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla.
6. Žalobce namítá, že nebyly splněny podmínky pro projednání správního deliktu podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Především nebyla splněna podmínka uvedená v § 125f odst. 2 písm. a) tohoto zákona, tedy že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo že se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. V daném případě se jednalo o stání vozidla na parkovišti označeném dopravní značkou IP13c „*parkoviště s parkovacím automatem*“, tudíž nešlo o neoprávněné zastavení nebo stání, neboť parkoviště je primárně určeno k zastavení nebo stání (byť za poplatek). Dále nebyla splněna podmínka vyžadovaná ustanovením § 125f odst. 4 písm. a), b) zákona č. 361/2000 Sb., podle které obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. V oznámení o dopravním přestupku není uveden neznámý pachatel, ale jako přestupce je uvedena slečna L.
7. Magistrát města Karlovy Vary proto mohl a měl v této věci vyzvat k podání vysvětlení slečnu L. a byl povinen proti ní zahájit řízení o přestupku, neboť měl nejen dostatek důkazů a indicií ke zjištění skutečného řidiče vozidla, ale měl řidiče vozidla ztotožněného městskou policií, a to i s jeho vlastnoručně sepsaným vyjádřením na úředním formuláři. Nezáviselo na jeho volné úvaze, zda tak magistrát učiní nebo ne, ale magistrát byl povinen tak učinit.
8. Správní orgán nesplnil povinnost vyplývající z jeho úřední pravomoci a tímto obmyslným postupem (porušujícím zákon) záměrně vytvořil situaci, aby mohl zahájit správní řízení

pro (údajný) správní delikt proti provozovateli vozidla, aniž by pro to byly materiálně splněny podmínky vyžadované podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, jejichž splnění správní orgán toliko formálně předstíral. Proto žalobce podal podnět k přezkoumání podjatosti úředních osob, jež se v rámci správního řízení činily veškeré úkony.

9. Žalobce poukázal již při ústním jednání konaném dne 7. 3. 2017 na to, že totožnost řidiče vozidla je známa z dokumentů obsažených ve správním spise. Žalobce dále namítal neprovedení důkazu videozáznamem, který zároveň považuje za neúplný, neboť úvodní část záznamu chybí.
10. Žalobce dále uvedl, že ústní jednání dne 7. 3. 2017 bylo z důvodu vznesené námítky podjatosti ukončeno (přerušeno), aniž by bylo dokončeno, a žalobce tak neměl možnost ještě před vydáním rozhodnutí ve věci se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Toto právo bylo žalobci odepřeno.
11. Žalobce poukázal též na pochybení správního orgánu ohledně postupu po podaném odvolání žalobce proti usnesení o určení lhůty k doložení lékařské zprávy.
12. Všechny tyto námítky ohledně nesplnění hmotněprávních podmínek pro zahájení a vedení řízení, pro rozhodnutí o spáchání správního deliktu a procesních vadách v průběhu řízení uplatnil žalobce již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ale žalovaný se s nimi v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal, bagatelizoval a relativizoval je, a některé skutečnosti jednoduše popřel, aniž by ověřil jejich pravdivost. V podstatě tak rezignoval na povinnost odvolacího přezkumu prvostupňového rozhodnutí z podnětu odvolání a námitek v něm uplatněných, čímž porušil § 89 odst. 2 správního řádu.
13. Z hlediska naplnění všech znaků správního deliktu se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zaštil formálním tvrzením, že žalobce prý nereagoval na výzvu správního orgánu a nesdělil mu totožnost řidiče vozidla. Přitom ale žalovaný pominul, že nebyl žádný důvod k takové výzvě a nebylo komu co sdělovat, protože identita řidičky vozidla slečny L. byla a je správnímu orgánu dobře známá, neboť byla zjištěna již na místě samém městskou policií. Důvodem pro zahájení řízení o deliktu provozovatele vozidla není nesdělení údajů, které správní orgán již zná, nýbrž nezjištění totožnosti pachatele (řidiče vozidla). K naplnění znaků správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu proto nedošlo a dojít nemohlo.
14. Na závěr žalobce navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a pokud tomuto návrhu nevyhoví, aby soud rozhodl o upuštění od uloženého trestu – pokuty nebo o jejím snížení.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě datovaném dne 2. 5. 2018 stručně shrnul dosavadní průběh řízení. K námitce žalobce, že nebyly splněny podmínky pro projednání správního deliktu, když se dle jeho názoru nejedná o neoprávněné zastavení nebo stání a správní orgán neučinil kroky potřebné ke zjištění pachatele přestupku, uvedl žalovaný následující. Žalovaný nemá pochybnosti o tom, že žalobcem provozované vozidlo stálo na placeném parkovišti neoprávněně. Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku správní orgán I. stupně učinil tím, že provozovateli vozidla zaslal výzvu k zaplacení určené částky a zároveň jej vyzval k případnému označení osoby přestupce v době spáchání přestupku, a dále provozovatele předvolal k podání vysvětlení. Žalobce poukázal na skutečnost, že řidičem vozidla byla slečna L. Žalovaný však ze spisové dokumentace nemá za prokázané,

že by slečna L. s vozidlem neoprávněně zastavila na předmětném místě. Žalobce měl možnost označit řidiče vozidla poté, co obdržel výzvu k zaplacení určené částky, ale neučinil tak.

16. Žalobce namítal, že nebyl proveden důkaz videozáznamem a že ústní jednání nebylo ukončeno. Z protokolu o ústním jednání, kterému byl žalobce přítomen, však vyplývá, že byla čtena spisová dokumentace a videozáznam. Žalobce protokol jako správný a úplný podepsal.
17. Žalovaný soubor námitek uváděných žalobcem odmítá stejně jako v odvolacím řízení. Správní orgán I. stupně zjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž svá zjištění opřel o důkazy, které byly správně hodnoceny a právně kvalifikovány. Žalobce byl vyzván, aby sdělil osobu řidiče, na výzvu však nereagoval. Protože správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě, věc odložil a vydal příkaz. Po podaném odporu správní orgán v řízení pokračoval. Námitky uváděné žalobcem považuje žalovaný za neopodstatněné a nedůvodné, napadené rozhodnutí považuje za správné, odůvodněné a vydané v souladu s právními předpisy.
18. Závěrem žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl a účastníkům řízení nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Replika žalobce

19. Žalobce v replice ze dne 5. 6. 2018 uvedl, že vyjádření žalovaného nepřináší pro věc nic nového, zejména nic, co by vysvětlilo, z jakého důvodu bylo proti žalobci zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele motorového vozidla, aniž by byly kumulativně splněny podmínky uvedené v § 125f odst. 2 písm. a), b) a c) a především podmínky podle § 125f odst. 4 písm. a) a b) zákona o silničním provozu, neboť správní orgán měl nejen dostatek důkazů a indicií ke zjištění skutečného řidiče vozidla, ale měl ho na místě přestupku ztotožněného městskou policií, a to i s jeho vlastnoručně sepsaným vyjádřením na úředním formuláři. Správní orgán tak byl povinen zahájit řízení o přestupku proti řidičce slečně L.
20. Vytýkané vady řízení nebyly odstraněny ani v odvolacím řízení, v dané věci zcela absentoval řádný a kontradiktorní proces. Žalobce proto trval na všech námitkách obsažených v žalobě.

Posouzení věci krajským soudem

21. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
22. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
23. Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili (žalovaný ve vyjádření k žalobě datovaném dne 2. 5. 2018 a žalobce v replice ze dne 5. 6. 2018).
24. Soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
25. Soud se nejprve zabýval otázkou včasnosti žaloby. Napadené rozhodnutí datované dne 29. 9. 2017 bylo žalobci doručeno dne 16. 10. 2017. Žalobce proti němu podal dne 12. 12.

2017 žalobu k Okresnímu soudu v Karlových Varech. Usnesením Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 29. 1. 2018, č. j. 12 C 3/2018–21, bylo řízení o žalobě podle § 104b odst. 1 o. s. ř. zastaveno a žalobce byl poučen, že dle ustanovení § 72 odst. 3 s. ř. s. jestliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. Usnesení o zastavení nabylo právní moci dne 15. 2. 2018. Žalobce podal žalobu ke zdejšímu soudu dne 15. 3. 2018. Všechny zákonné lhůty tak byly dodrženy.

26. Ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění ke dni spáchání správního deliktu, tj. ke dni 26. 8. 2016 (dále jen „v rozhodném znění“), znělo: *„Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
27. Ustanovení § 125f upravuje tzv. objektivní odpovědnost provozovatele vozidla. Ne vždy je totiž možné ztotožnit osobu řidiče, zejm. s ohledem na stále se rozšiřující způsoby kontroly plynulosti provozu pomocí kamer nebo automatizovaných systémů, či jako v nyní řešeném případě přestupků zaparkovaných vozidel bez přítomného řidiče. Pro posílení zásady, že za každý spáchaný a zaznamenaný přestupek má být uložena příslušná sankce, zvolil zákonodárce cestu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, který je povinen zajistit při užití vozidla dodržení pravidel provozu stanovených zákonem o silničním provozu s možností liberace, pokud prokáže, že nastaly stanovené liberační důvody, které mu reálně znemožnily ovlivnit užití vozidla (viz § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu v rozhodném znění).
28. Ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu v rozhodném znění obsahuje kumulativní podmínky odpovědnosti fyzické nebo právnické osoby za správní delikt, kterými jsou a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
29. V daném případě byly všechny tři podmínky splněny. Žalobce sice namítal nesplnění první podmínky, avšak soud s tím souhlasit nemůže, neboť stání na parkovišti bez povinného zaplacení parkovného je stáním neoprávněným. I v případě stání na parkovišti, tj. místě určeném právě pro stání vozidel, může být a je v případě nedodržení podmínek pro stání, daných v tomto případě příslušným dopravním značením, stáním neoprávněným.
30. Námitku týkající se nedodržení ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu v rozhodném znění však soud považuje za důvodnou. Dle tohoto ustanovení *„Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“*

31. Jedná se tak o další podmínku odpovědnosti provozovatele vozidla, který za přestupek odpovídá až v případě, že byl případ odložen, neboť není známa konkrétní osoba, proti níž by bylo možné vést řízení o přestupku, nebo je řízení zastaveno, protože spáchání přestupku nebylo obviněnému prokázáno. Tato podmínka zdůrazňuje sekundární povahu odpovědnosti provozovatele vozidla ve vztahu k odpovědnosti řidiče vozidla za přestupek, zároveň pokrývá situace, kdy provozovatel vozidla nesdělí údaje o řidiči, popř. sdělí nepravdivé údaje o řidiči. V takovém případě sice nebude řidič potrestán za spáchaný přestupek, nicméně nastoupí odpovědnost provozovatele vozidla. Odpovědnost provozovatele vozidla je tedy odvozená, ovšem při svém využití konzumuje odpovědnost řidiče vozidla za přestupek (viz KOVALČÍKOVÁ, Daniela; ŠTANDERA, Jan. Zákon o provozu na pozemních komunikacích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011. ISBN 978-80-7400-418-6. s. 305 – 311).
32. K totožným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v žalobcem zmiňovaných rozsudcích – ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, a ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45. V obou zmíněných rozsudcích Nejvyšší správní soud poukazuje na subsidiaritu odpovědnosti provozovatele vozidla. Pro tento případ je příležitý hlavně druhý ze zmiňovaných rozsudků, v něm vyslovil Nejvyšší správní soud mj. tyto závěry: *„Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla. Ten se uvedené odpovědnosti může zbavit jen na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů. [...] Z výše naznačené systematiky zákona o silničním provozu vyplývá, že nejprve musí být zjišťován pachatel přestupku. Existuje-li bezprostředně po zjištění přestupku osoba podezřelá z přestupku, je jí při splnění zákonných podmínek umožněno projednání věci v blokovém řízení. Pokud věc neskončí projednáním v blokovém řízení, následuje zahájení přestupkového řízení s podezřelým z přestupku. Skončí-li poté přestupkové řízení zastavením řízení, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu], je zahájeno řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla. Výzva provozovateli vozidla podle § 125h zákona se v takovém případě nevzdává, neboť totožnost řidiče byla po zjištění přestupku známa [pro vydání výzvy nebyla splněna podmínka dle § 125h odst. 1 písm. b) zákona]. Oproti tomu v případě, kdy bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku není totožnost řidiče známa a není ani zřejmá z podkladu pro zahájení řízení [podmínky dle § 125h odst. 1 písm. b) zákona jsou naplněny], přistoupí správní orgán k vydání výzvy podle § 125h zákona o silničním provozu, v níž provozovatele vozidla vyzve k uhrazení určené částky odpovídající pokutě v blokovém řízení a poučí jej o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla. Pokud pachatele přestupku nelze ztotožnit a ani indicie obsažené v podkladech pro zahájení přestupkového řízení nenasvědčují tomu, že by pachatelem přestupku mohla být určitá osoba, nelze s takovou osobou věc projednat v blokovém řízení. Ekvivalent odpovídající blokové pokutě je v takovém případě nabídnut k úhradě provozovateli vozidla ještě před samotným zahájením řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu. Výzva dle § 125h zákona o silničním provozu adresovaná provozovateli vozidla tak de facto představuje obdobu blokové pokuty pro obviněného z přestupku; vydává se [při splnění ostatních podmínek dle § 125h odst. 1 písm. a) a c) zákona] jen v případech, kdy bezprostředně po spáchání přestupku není ani z podkladů pro zahájení přestupkového řízení zřejmé, kdo mohl být řidičem vozidla a vůči komu vést přestupkové řízení, a není tak možné s osobou podezřelou z přestupku věc projednat v blokovém řízení.“* Nejvyšší správní soud zde jasně určuje chronologický postup správního orgánu při projednání obdobného přestupku vycházející ze zákona o silničním

provozu.

33. Nejvyšší správní soud se správními delikty, resp. přestupky, provozovatelů vozidel zabýval mnohokrát. Nejčastějším problémem byly účelové procesní strategie a obstrukce provozovatelů, kteří za řidiče opakovaně označovali zemřelé osoby či cizince, kteří jsou pro správní orgány zcela nekontaktní. Za takové situace Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„po správních orgánech nelze podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu vyžadovat činění rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 téhož zákona zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-32). V nyní řešené věci provozovatel řidiče sice neoznačil, avšak správní orgán měl potřebné indicie, když oznámení o dopravním přestupku bylo řešeno s konkrétní osobou označenou jako řidič – přestupce, jak je patrné z dokladů Městské policie Karlovy Vary. Zdejší soud souhlasí s tvrzením žalovaného, že stejně jako správní orgán I. stupně nemá za zcela prokázané, že by paní L. s vozidlem neoprávněně zastavila na předmětném místě. Proto bylo nutné zahájit řízení o přestupku, předvolat paní L. a celou věc prošetřit.
34. Nelze též přehlédnout, že žalobci jako provozovateli vozidla byla zaslána výzva podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, ačkoliv nebyla splněna podmínka pod písm. b) *totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku*. Je pravdou, že žalobce byl před vydáním příkazu k zaplacení pokuty pasivní. I přes poučení o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o řidiči vozidla nijak nereagoval, žádné okolnosti, za nichž k předmětnému jednání došlo, ani osobu řidiče správnímu orgánu nesdělil, neposkytl správnímu orgánu součinnost, avšak je sporné, zda tato součinnost byla potřeba, když měl správní orgán k dispozici oznámení o dopravním prostředku s označením řidiče vozidla. Žalobce by neposkytl žádné nové údaje o řidiči vozidla, než které měl správní orgán od počátku k dispozici.
35. Správní orgán tedy měl zahájit řízení s konkrétní osobou – slečnou L., nikoli s žalobcem jako provozovatelem vozidla. Správní orgány zcela opomněly subsidiaritu odpovědnosti provozovatele vozidla, čímž porušily ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu v rozhodném znění a zatížily tak svá rozhodnutí nezákonností.
36. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že napadené i prvoinstanční rozhodnutí jsou nezákonná.

Rozhodnutí soudu

37. Vzhledem k výše uvedenému soud pro nezákonnost zrušil napadené rozhodnutí (§ 78 odst. 1 věta první s. ř. s.) a zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), a současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
38. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Náklady řízení

39. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **15 342 Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Kč, z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, tj. 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba a 3) replika žalobce (9 300 Kč + DPH = 11 253 Kč), a nakonec z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu (900 Kč + DPH = 1 089 Kč). Právní zástupce žalobce je plátcem DPH, proto byly příslušné částky navýšeny o DPH. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 19. června 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu